

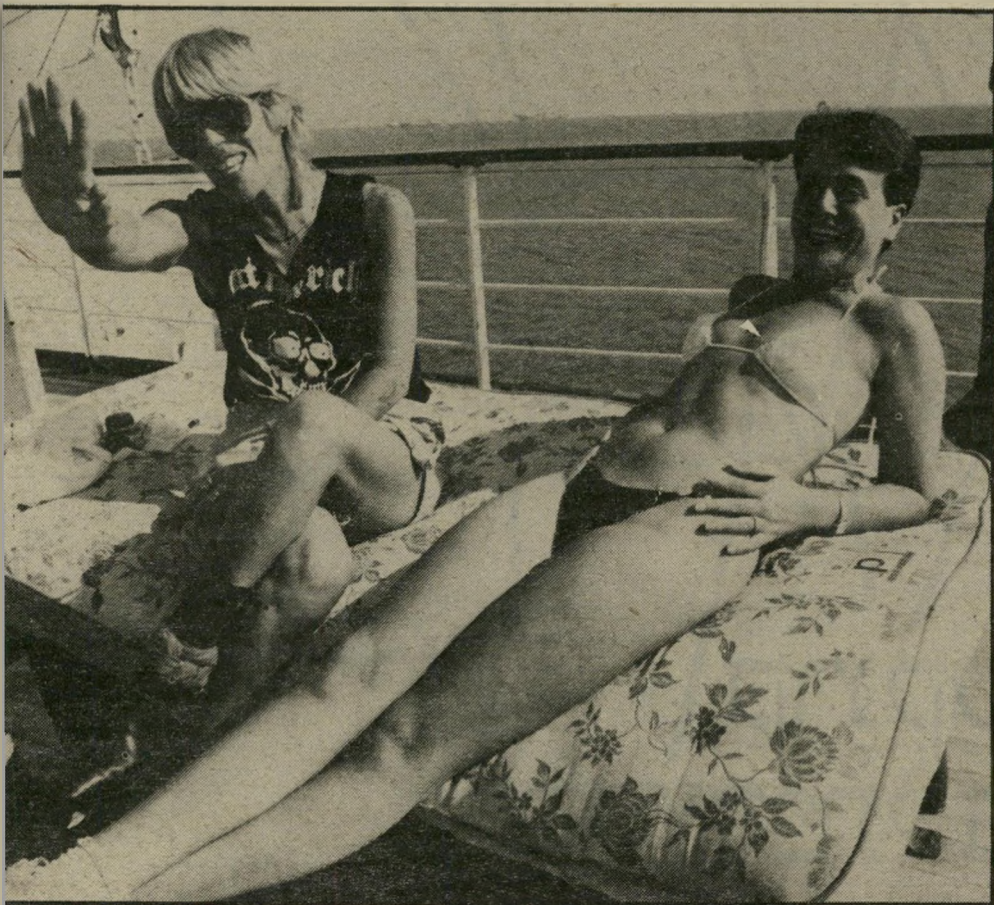
בזמן שהמיתון דופק בשער, היו ל־250 ישראלים אלפי דולרים כדי להמר בקאזינו ששט במימי תעלת סואץ מול מוצבי המלחמה

המחאת־נוסעים ועוד המחאת־נוסעים. עיניה קופצות מהמחאת־הנוסעים אל הויטונים שעל השולחן. למחרת, על כוס־קפה, היא תאמר: „אני מהמרת? אני לא מהמרת, אני סתם מבלה.” אבל ליתר בטחון היא מוסיפה: „אני אהרוג אותך אם תכתבי בעיתון איך קוראים ליי” היא תפסיד כותך, שלושת ימי המסע את כל כספה, ותיאלץ לבקש מאחד מנוסעי האונייה — רופא ערבי מחיפה, שאותו הכירה ליד שולחנות־ההימורים — הלוואה של כמה מאות דולרים ועוד עשרה דולר כדי לקחת מונית הביתה.

האונייה, להרדים את רוב הנוסעים, שישבו מרווחים על הכיסאות בדיסקוטק. אבל כל זה קרה, כאמור, בלילה הראשון. למחרת היום, אולי בהשפעת הטיול המשגע לקאהיר, אולי מפני שהמהמרים המיקצועיים ואותם שבאו להמר ברצינות הבינו שהשד אינו נורא כל־כך: הם קיבלו הבטחה חר־משמעת מהעיתונאים שהיו חשובים בעיניהם, כי לא יחשפו אותם ואת חולשתם בציבור. או התהפכה הקערה על פיה, הקאזינו המה ארם והרולארים זרמו כמו מים. הלא ייאמן קרה —

ספינות ההימורים

הבלתי־שותה עומרת לקבל אישור מחורש גם כמסע זה, שאמור היה להיות מסע של הימורים ותענוגות.

ג'ון, תימני * מבאר־שבע

כמה ילדים התרוצצו ליד הסלאט מאשין, היא מכונת־המזל. פה ושם היו שפרטו דולר או שניים וניסו את מזלם במכונות־המזל. שום דבר רציני.

ליד שולחן הבלאק ג'ק התגוררה חברת אנשים, שבמרכזה ישב צעיר תימני מרכזו מאוד במישחק, רציני מאוד. „בשבילך אני יוחנן”, יאמר בשלב מאוחר, כשיואל להסביר מדוע הוא מהמר. ג'ודיוחנן יהפוך בהמשך המסע לכוכב הספינה. הוא יתגלה כמהמר בעל פני־פוקר, יסביר בעברית רהוטה ומרדייקת את „מידת” ההסתברות של ההפסד והרווח, את „המנטאליות של המהמר” ואת „הסטטיסטיקה והידע החשובים בהימורים יותר מהמזל”.

בשלב מאוחר יותר, ליד שולחן ארוחת־הבוקר, אחרי שיפסיד כמה אלפים טובים של דולרים, יסביר יוחנן הוזה כי הוא בא מבאר־שבע, כי שמו האמיתי מתחיל באות חית וכי הוא עוסק במדע מרדייק. אך לפני אותה ארוחת־בוקר יושב „בשבילך אני יוחנן” בלב ליבו של הקאזינו. לא הרחק יושבת „אני אהרוג אותך אם תכתבי בעיתון איך קוראים ליי” היא אשה בשנות החמישים של חייה, שיערה ג'ינג'י קצר, לא מדברת יותר מדי, מרוכות במישחק־הקלפים, מפסידה עוד מאה דולר, עוד מאה דולר ועוד מאה דולר, שולפת עוד

ד וק לא היה שם, גם לא ג'ולי. אפילו איזיק לא נראה בשטח. ובכל זאת, זו היתה ספינת־האהבה.

חבורת האנשים שהתגוררה ליד דלפקי הביטחון וביקורת הרכונים בנמל אשרוד היתה רגילה בהחלט — מישפחות עם ילדים, נשים ובעלים, מעט רווקים. פה ושם היו זוגות שקשה היה לנחש אם הם נשואים או לא. שום דבר מיוחד. אפילו צוות־טלוויזיה, שהגיע מאי־שם, לא הצליח לעורר התפעלות אצל קבוצת הנוסעים. שלא לדבר על חברת עיתונאים ענקית, שמרבית חבריה אלמוניים, לא הצליחה להרשים את הנוסעים. למרות הרעש וההכרות הבלתי־פוסקות ברמקול, בנוסח „העיתונאים מתבקשים לעלות לאונייה”, או „העיתונאים יעברו את ביקורת־הרכונים לפני שאר הנוסעים, מכיוון שמחכה להם קוקטייל כחדר־האוכל של האונייה”, איש לא הביט לעברם. העיתונאים הרגישו באותו רגע חשובים, אך כל זה לא עניין את קהל הנוסעים, שעמד וחיכה לתורו. אדם חריעין יכול היה לנחש כבר בשלב הזה, לפני המסע, כי הקהל שעומד לעלות על ספינת־הקאזינו אוריון אינן קהל רגיל. אחר־כך, כשעלו הנוסעים לספינה, הסתדרו בתאים המרווחים, וטיפסו לסיפון העליון, אפילו לורנס, מנהל הקאזינו האנגלי, שיש לו נסיון של 20 שנים והוא מזהה מהמר מיקצועי ממרחק של קילומטרים, נראה מוראג.

הקאזינו היה ריק למחצה, מרבית השולחנות לא הופעלו, והקבוצה הגדולה של נערות־הקרופייה נותרה כמעט מובטלת. מבט אחר לכיוון הבר הוכיח מעל לכל ספק, כי האגדה על הישראלי

הזמרת המהמרת יעל לוי (מימין) הצטרפה גם היא למסע על ספינת ההימורים. כל נסיונות הנוסעים

האינפלציה דוהרת, המיתון בפתח, האמרת מחירים, פיטורי עובדים, והאיש הזה, „בשבילך אני יוחנן”, מפסיד מבלי להניד עפעף את המשכורת שאני מרוויחה בזיעת־אפיי כמשך שישה חודשים. אחר כך הוא עוד טופח לי על השכם ושואל: „כסף, מה העניינים?”

מהמעוז * למיאמי־ביץ'
אחר־כך אני מגלה, שהחבר של הבחורה הנשואה, שהשאירה כבית

אך למה להקדים את המאוחר למוקדם? בלילה הראשון חטף לורנס, מנהל הקאזינו, יאוש טוטאלי, וסטאבורס, הבארמן היווני הסימפטי, שכולם קראו לו „אליקפונה פרום סייפרוס”, כמעט אכל את הכוסות, מכיוון שלא היה מי שישתה מהכוסות האלה. גם הזמרת הסוערת ליבי, עם להקתה פלאש, הצליחה להגיע לשיא חסרת־תקדים: בפעם הראשונה בקריירה הסוערת שלה היא הצליחה במוזיקת רוקנרול שלה, שכמעט טיילתלה את

